

[H. C. Hansen.]

drejer sig om. Som hovedregel er der jo for denne indkomstgruppe kun tale om en skattelettelse på en snes kroner, og dette forhold er så meget mere grelt, som det er ganske givet, at der for disse indkomstgrupper vil ske en forskydning til ugunst for dem udgiftsmæssigt, når vi tager regeringens øvrige forslag om ændringer i brød- og mælkepriserne i betragtning.

Må jeg lige gøre et par bemærkninger, måske lidt mere detaillerede, om udskrivningsloven. Se, da vi i fjor behandlede udskrivningsloven, fik vi bundgrænsen for statsindkomstskatten sat til 1 800 kr. Vi ønskede dengang, at denne grænse skulle være 2 000 kr. Det blev afvist. I år foreslår regeringen selv de 2 000 kr. Det svarer til en skattepligtig indkomst på 3 800 kr. i København, 3 600 kr. i købstæderne og 3 400 kr. på landet. Det, at bundgrænsen nu flyttes op fra 1 800 kr. til 2 000 kr., betyder, at de, der før af 1 800 kr. har svaret 15 kr. og af 1 900 kr. 20 kr., slipper fri. Det er indkomster, der næppe nok er et eksistensminimum, og i hvert fald giver de slet ingen skatteevne. Vi kan kun være tilfreds med, at det, vi på dette felt ikke opnåede i fjor, nu foreslås af regeringen selv i år.

Fra 2 000 kr. og opefter virker så den nedsættelse, som regeringen foreslår. Den starter, som jeg har nævnt, ved et skabeløb på 2 000 kr. med et nedslag på 5 kr. for ægtepar, en nedsættelse fra 25 kr. til 20 kr. Når man når op på 2 500 kr., bliver nedsættelsen 10 kr., og den er stadig kun de 10 kr., når man når op til 5 000 kr. Det vil sige, at de skatteydere, der i år betaler 340 kr. i statsskat og derunder, slipper 10 kr. billigere, nemlig med 330 kr., man skal med andre ord her i København nå helt op på skattepligtige indkomster på omkring 7 000 kr., reelt 8 000 kr., og er der tre børn, næsten op på 10 000 kr. i indkomst, før regeringen kan strække sig længere end til en skattelettelse på 10 kr. om året.

Jeg synes, at der i det forslag, som regeringen har fremsat om skattelettelse, i høj grad er ting, som må underkastes behandling, og som der må tages hensyn til, hvis der skal være fornuft i en sådan lempelse af skatterne, som der øjensynlig nu er en mulighed for.

Jeg er iøvrigt glad for, at finansministeren mener det. Jeg husker, hvordan han talte kort og brøstigt til mig, da jeg i sin tid

som finansminister gennemførte en skattelettelse på 152 mill. kr. Det var ikke pæne ord, jeg kom ud for. Jeg var ked af det dengang. Jeg havde kun det ærede medlem hr. Edvard Sørensen at støtte mig til, men han var unægtelig også en kraftig støtte, der fejede den nuværende finansminister hårdt ned af talerstolen med besked om, at her var det mig, Edvard Sørensen, der talte partiets standpunkt, og ikke den nuværende finansminister. Det er nu nok skiftet i mellemtiden, såvidt jeg har kunnet følge partiidviklingen og standpunkterne, men jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Edvard Sørensen og jeg og andre kan komme til at snakke lidt fornuftigt om dette her skatte spørgsmål i udvalget, og da vi fra gammel tid har en evne til at opnå forstandige overenskomster om en rimelig skattelettelse, må vi håbe, at vi kan nå frem til et resultat; og når vi andre har fornuften på vor side, slæber vi nok ministeren med.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger om den foreliggende skattehistorie.

Må jeg som helhed sige, og jeg tænker her først og fremmest på forslagene vedrørende brødet og mælken, at jeg og mit parti synes, at regeringen skulle have ladet være med dette agitatoriske oplæg her, få uger før rigsdagens arbejde skal afsluttes. Jeg synes, det havde været rimeligt, om man havde valgt et andet tidspunkt til at drøfte et så centralt spørgsmål som tilskudsordningernes ændring eller borfald, og jeg betragter det som et forslag, man fra regeringens side har skullet have frem i forbindelse med det nødvendige valgoplæg.

Den skattelettelse, man vil give, er overmåde ringe. Den er så ringe, at jeg ikke tror, at nogen vil opdage den på sin skatteblanket. Jeg tror, at der gennemgående har været en sådan indkomststigning fra sidste år, at ingen vil kunne konstatere en nedgang i sin skat. Jeg synes, at det eneste fornuftige ville have været, at man havde forlænget de gældende ordninger og for min skyld også gerne de gældende skatte- og afgiftsbestemmelser til efteråret, sådan at man, når det valg, der skal finde sted i september til det nye folketing, havde fundet sted, på den politiske basis, som derved var tilkendegivet fra befolkningen, kunne behandle og vurdere disse anliggender. Nu har regeringen imidlertid foretrukket at lave valgoplæg. Der skal absolut på den ene eller den anden måde være noget med